

РЕШЕНИЕ

№ 12420

гр. София, 30.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4680** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба от „АДМ Разград“ ЕАД, срещу решение № 1131 от 26.03.2025г. на Софийски районен съд, НО, 1-ви състав, постановено по НАХД № 12823/2024г.

С касационната жалба се иска от съда да отмени решението на въззивния съд, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материално правните разпоредби и при съществени нарушения на процесуалните правила.

Ответникът – началник отдел „Оперативни дейности“ - С., Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ на НАП оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила въззивния съдебен акт. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, XVIII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

С Наказателно постановление № 778065- F742703 от 05.01.2024 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“ - С., Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ на НАП, с което на „АДМ РАЗГРАД“ ЕАД е наложена имуществена санкция в размер на 24429.1

лева за нарушение по чл. 127и, ал. 2 ДОПК във вр. с чл. 9, ал. 1 от Наредба № 5 от 29 септември 2023 г. на МФ./09.07.2024г.

С обжалваното решение районният съд е потвърдил наказателното постановление. За да постанови своя съдебен акта, въззивната инстанция е събрала необходимите гласни и писмени доказателства, приобщила ги е по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е приел, че в нарушението и неговия извършител са безспорно установени. Също така е счел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения от процедурно естество, с които да е нарушено правото на защита на наказаното лице.

Въззивната инстанция е изяснил подробно фактическата обстановка по делото, която се споделя и от настоящата инстанция, поради което не е необходимо нейното преповтаряне.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящия касационен състав намира, че в съдебното производство пред СРС не са допуснати нарушения, които да обусловят отмяна на издаденото наказателно постановление. Касационната инстанция намира въззивното решение за правилно, като при постановяването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно, съобразно установените и приети за безспорни факти по делото, поради което и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК следва да се остави в сила. Правните изводи на районния съд са съобразени с доказателствата по делото и приложимите нормативни разпоредби. Съдът е изпълнил задълженията си по чл. 13, ал. 1; чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 2 от НПК за пълно и обективно изследване на всички обстоятелства по релевиращия спор като е събрал относимите за тях доказателствени средства; надлежно е обсъдил и анализирал фактите от значение за спорното право и е извел обосновани изводи, които се възприемат изцяло. Поддържаното в касационната жалба оплакване, съставляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, са неоснователни.

Съгласно чл. 127а, ал. 4 ДОПК фискалният контрол върху движението на СВФР е съвкупност от действия на органи по приходите с цел предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България. Наличието на уникален номер за превоза на стоката и съответствието ѝ с предварително декларираните данни за превоза на стоката е предвидено в разпоредбата на чл. 127б, ал. 2 ДОПК като част от действията за фискален контрол върху движението на СВФР.

Съгласно вменената за нарушена разпоредба на чл. 127и, ал. 2 ДОПК при превоз на стока с висок фискален риск (СВФР), който започва от територията на страната и завършва на територията на друга държава - членка на Европейския съюз, доставчикът или продавачът/прехвърлител в тристранна операция или първият доставчик във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за всеки отделен превоз преди започване на натоварването на транспортното средство и потвърждава изпращането на стоката след излизане на транспортното средство от територията на страната.

Задължението за предварително деклариране е конкретизирано в разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от Наредба №Н-5 от 29 септември 2023 г., според която при всеки отделен превоз на СВФР, който започва от територията на страната и завършва на територията на друга държава - членка на Европейския съюз, доставчикът или продавачът/прехвърлител в тристранна операция или първият доставчик във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за всеки отделен превоз преди започване на натоварването на транспортното средство и потвърждава изпращането на стоката след излизане на транспортното средство от територията на страната, чрез подаване по електронен път на данни съгласно [приложение № 3](#) по реда на [чл. 48 от Наредбата](#).

По силата на чл. 13, ал. 2 от Наредбата декларирането на превозите по [чл. 8 - 12](#) се счита за извършено, ако подадените данни съдържат информацията по [чл. 8, ал. 2](#), [чл. 9, ал. 2](#), [чл. 10, ал. 2](#), [чл. 11, ал. 2](#) и [чл. 12, ал. 3](#) и е издаден УНП, предоставен по електронен път, който от своя страна се предоставя на органите по приходите при извършване на действия по фискален контрол върху движението на СВФР (чл. 13, ал. 2 от Наредбата).

Приложимата нормативна уредба дава основание на настоящия съдебен състав да приеме за осъществено от страна на „АДМ РАЗГРАД“ ЕАД вмененото нарушение на чл. 127и, ал. 2 ДОПК във вр. с чл. 9, ал. 1 от Наредба № 5 от 29 септември 2023 г. на МФ, доколкото от наказаното дружество не се оспорва факта, че не е декларирано предварително превоза, респ. не е предоставило УИН на проверяващите органи от НАП.

Липсва основание за приложение на чл.28 от ЗАНН, доколкото случаят не може да се определи като маловажен по смисъла на легалното определение на пар.1, т.4 от ДР на ЗАНН – когато с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, нарушението представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Правилно районният съд е приел, че конкретното нарушение не се отличава от обикновените случаи на нарушения от същия вид. Единствено поради извършването му за първи не може да се приеме, че случаят е маловажен. Константна е практиката на касационните състави на АССГ, че нарушенията на чл.127и от ДОПК не са маловажни предвид характера на засегнатите обществените отношения, а именно сигурността на фиска, както и обстоятелството, че стойността на недеklarираната стока е значителна, поради което не може да се приеме, че установеното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност. Вярно е, че формалният характер на нарушението не изключва преценката за приложимост на чл.28 ЗАНН, но в този случай тя следва да бъде направена не с оглед липсата или незначителността на вредните последици, а с оглед на стойността на недеklarираната стока, която не може да бъде определена като незначителна и предвид факта, че недеklarирането на движението на СВФР засяга контролните действия на компетентните органи по предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами. Самият размер на наказанието, уреден в санкционната разпоредба на чл.278б, ал.3 от ДОПК, е указание за законодателна преценка за изключително важния характер на охранените обществените отношения, свързани с държавния фиск, респ., че накърняването им е с висока степен на обществена опасност, в който случай е неприложим институтът за маловажност. Следва да се съобрази и превантивният характер на административното наказание по смисъла на чл.12 от ЗАНН – да се въздейства предупредително и възпиращо на дееца, с цел да не допуска подобни нарушения. В този смисъл е константната съдебна практика на АССГ в решения: № 38090 от 17.11.2025 г. по кнахд № 7961/2025 г., № 21270 от 20.06.2025 г. по кнахд № 1437/2025 г., № 25925 от 30.07.2025г. по кнахд № 5927/2025 г., № 19830 от 14.10.2024 г. по кнахд № 7235/2024 г., № 864 от 09.01.2025 г. по кнахд № 10205/2024 г., № 21009 от 18.06.2025 г. по кнахд № 3394/2025 г., № 4216 от 07.02.2025 г. по кнахд № 11291/2024 г., № 6419 от 24.02.2025 г. по кнахд № 11615/2024 г., № 22321 от 28.06.2025 г. по кнахд № 2625/2025 г., № 20392 от 13.06.2025 г. по кнахд № 813/2025 г., № 33963 от 17.10.2025 г. по кнахд № 6102/2025 г., № 39202 от 25.11.2025 г. по кнахд № 7994/2025 г., № 39211 от 25.11.2025 г. по кнахд № 7916/2025 г., № 8361 от 03.03.2026 г. по кнахд № 543/2026 г., № 6256 от 16.02.2026 г. по кнахд № 11852/2025 г., № 4960 от 13.02.2025 г. по кнахд № 9942/20245 г., № 8909 от 05.03.2026 г. по кнахд № 10714/2025 г. и други.

По изложените съображения и като е достигнал до идентични правни изводи, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, поради което е дължимо оставянето му в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал.4 и ал. 5 от ЗАНН на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 66.47 евро съгласно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII-и Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 1131 от 26.03.2025г. на Софийски районен съд, НО, 1-ви състав, постановено по НАХД № 12823/2024г.

ОСЪЖДА „АДМ Разград“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 66.47 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

Особено мнение на съдия Милена Славейкова:

Намирам, че е налице основание по чл.348, ал.1, т.3, вр. ал.5, т.1 от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН, за отмяна на обжалваното решение на СРС. Мерките по фискален контрол имат за цел предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР. Разпоредбата на чл.325, пар.2 от ДФЕС урежда императивно задължение за държавите-членки да приемат същите мерки за борба с измамата, засягаща финансовите интереси на Съюза, каквито предприемат за борба с измамата, засягаща собствените им финансови интереси. Касае се за превоз на стоки между държави-членки, който за получателя в Република България представлява възмездно вътреобщностно придобиване с място на изпълнение на територията на страната по смисъла на чл.2, т.2 от ЗДДС и чл.2, пар.1, б. „б“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (Директива 2006/112/ЕО), с оглед на което приложимо в настоящия случай е правото на Европейския съюз (ЕС). Съгласно чл.51, пар.1 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) разпоредбите на настоящата Харта се отнасят за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза при зачитане на принципа на субсидиарност, както и за държавите-членки, единствено когато те прилагат правото на Съюза. В този смисъл те зачитат правата, спазват принципите и насърчават тяхното прилагане в съответствие със своите компетенции и при зачитане на предоставените в Договорите компетенции на Съюза. Разпоредбата на чл.49, пар.3 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) установява принципа, че тежестта на наказанията не трябва да бъде несъразмерна спрямо престъплението, принцип, който многократно е разясняван в практиката на Съда на ЕС (СЕС).

При липса на законодателни мерки на Съюза в областта на приложимите санкции, държавите членки са компетентни да определят вида и размера на тези санкции при спазване по-специално на принципа на пропорционалност (решение от 19 октомври 2023 г., дело С-655/21, EU:С:2023:791, т. 64 и цитираната съдебна практика). Според последния принцип предвидените в национално законодателство санкционни мерки не трябва да надхвърлят границите на необходимото за постигане на легитимно преследваните от същото това законодателство цели

(решение от 19 октомври 2023 г., дело С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 65 и цитираната съдебна практика). Принципът на пропорционалност изисква при определянето на наказанието, както и при определянето на размера на глобата, да се отчитат конкретните обстоятелства по случая (решение от 19 октомври 2023 г., С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 67). За да се прецени пропорционалността на санкциите, трябва да се вземат предвид и възможността националният съд да измени квалификацията спрямо дадената в обвинителния акт, като тази възможност може да доведе до налагането на по-лека санкция, както и възможността да нюансира санкцията спрямо тежестта на съответното престъпление (решение от 19 октомври 2023 г., С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 68 и цитираната съдебна практика). В т.84 от същото решение СЕС е посочил, че като предвижда наказание лишаване от свобода от минимум пет години за всички случаи на използване без съгласие на марка в търговската дейност, национална законова разпоредба като посочената в четвъртия преюдициален въпрос затруднява прекомерно задачата на компетентните органи да определят с оглед на всички релевантни обстоятелства санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното престъпление.

Санкционната разпоредбата на чл.278б, ал.3 от ДОПК, приложима за процесното нарушение, предвижда, че лице, което не изпълни задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци в размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на [Закона за данък върху добавената стойност](#), но не по-малко от 5000 лв.

Считам, че определената в чл.278б, ал.3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока не позволява при определяне на наказанието да се отчетат конкретните обстоятелства на случая по смисъла на цитираната практика на СЕС. При извършване на процесното нарушение са налице смекчаващи обстоятелства. Посочено е в АУАН и НП, че стоката е натоварена на 10.04.2024 г., поради което това е датата на извършване на нарушението. Макар и правилно определена, в административнонаказателното производство не са изследвани релевантни обстоятелства за нарушението – има ли подадена заявка за превоз и при какви условия е възложен превозът. Това е така, тъй като наказаното лице, в качеството си на изпращач, е подало предварителни данни с вх. № 2900И0494842 от 11.04.2024 г., в 06:04 часа, докато нарушението е установено на 11.04.2024 г., в 04:04 часа, при проверка на ГКПП – Д. мост 1, [населено място]. Действително, задължението за деклариране по чл.127и, ал.2 от ДПК, вр. чл.9, ал.1 от Наредба №Н-5 от 29.09.2023 г., е предварително, каквото в случая безспорно липсва. Но и проверката и установяването на нарушението са извършени в тъмната част на денонощието, т.е. очевидно извън работното време на изпращача. При наличие на деклариране в изпълнение на изискването по чл.127и, ал.2 от ДПК, вр. чл.9, ал.1 от Наредба №Н-5 от 29.09.2023 г., намирам за относимо изследване на всички обстоятелства във връзка с възлагането на превоза, доколкото преминаването на граничния пункт е изцяло по волята на водача на МПС, т.е. разликата от два часа между проверката и декларирането на УИН може да стои изцяло извън волята на изпращача. На следващо място, намирам, че разлика от два часа представлява смекчаващо обстоятелство, обуславящо приложението на чл.28 от ЗАНН, доколкото в НП е посочено, че нарушението е извършено за първи път.

Законоустановената в разпоредбата на чл.278б, ал.3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока в настоящия случай не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. Както се посочи, целта на разпоредбите е предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР, засягащи

интересите на фиска, но в конкретния случай подобно засягане не се установява. Напротив, осъществен е фискален контрол на СВФР, при който не е установено отклонение на стоки или избягване на данъчни задължения за тях.

При визираните специфики на конкретния случай намирам, че наложената в законоустановения размер по чл.278б, ал.3 от ДОПК имуществена санкция не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. С други думи, наложената имуществена санкция в размер на 11 800 лв. е непропорционална и явно несправедлива по смисъла на чл.348, ал.1, т.3, вр. ал.3 от НПК на извършеното нарушение.

Налице е съдебна практика (решение № 6623 от 07.11.2019 г. по кнахд № 6092/2019 г. на АССГ, решение № 1698 от 09.03.2020 г. по кнахд № 141/2020 г. на АССГ, решение № 8264 от 19.12.2019 г. по кнахд № 10357/2019 г. на АССГ, Решение № 7974 от 26.02.2026 г. по кнахд № 7888/2025 г., както и константната национална съдебна практика по отмяна на електронни фишове, издадени от АПИ за нарушения на чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, вкл. след постановяване на Решение на СЕС от 21.11.2024 г. по дело С-61/23), според която спазването на принципа на пропорционалност се осъществява чрез преценката по чл.28 от ЗАНН, който принцип е относим и към формалните нарушения. Той изисква при определяне размера на наказанието да се отчетат конкретните обстоятелства по случая. Законодателно е уреден в разпоредбата на чл.27, ал.2 от ЗАНН, уреждаща начина на индивидуализация на административното наказание. Този принцип се извежда и от разпоредбата на чл. 35, ал. 3 от НК, според която наказанието трябва да е съответно на извършеното престъпление, респ. по аргумент от чл. 11 от ЗАНН и административното наказание трябва да е съобразено със степента на засягане на обществените отношения от извършеното административно нарушение.

Санционната разпоредба на чл.278б, ал.3 от ДОПК и установеният в нея абсолютен размер на имуществената санкция не позволяват да се отчетат конкретните обстоятелства по случая, нито предоставя възможност за нюансиране на санкцията спрямо тежестта на конкретното нарушение, което от своя страна затруднява прекомерно задачата на компетентните органи да определят с оглед на всички релевантни обстоятелства *санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното нарушение*. При разпоредбата на чл.27, ал.1 от ЗАНН, според която административното наказание се определя в *границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение*, е спорна законодателна техника, която *не предвижда възможност за индивидуализиране на наказанието, така че да се отчетат всички негови конкретни специфики*, вкл. смекчаващи и отегчаващи обстоятелства по смисъла на чл.27, ал.2 от ЗАНН. При установените за конкретното нарушение смекчаващи обстоятелства, които разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения и при липса на нормативна възможност в чл.278б, ал.3 от ДОПК за нюансиране на размера на санкцията намирам, че макар и нормативно установена, санкция в размер на 11800 лв. се явява несъразмерна с тежестта на извършеното, надхвърля границите на необходимото за осъществения фискален контрол върху движението на СВФР и като прекомерна противоречи на принципа на пропорционалност.

По тези съображения намирам обжалваното решение на СРС за постановено при

неправилно приложение на материалния закон, конкретно по приложението на чл.28 от ЗАНН, във връзка с принципа на пропорционалност на наказанието и невъзможността в санкционната разпоредба на чл.278б, ал.3 от ДОПК да се отчетат всички смекчаващи обстоятелства по конкретния случай, поради което подписвам решението с

ОСОБЕНО МНЕНИЕ:

(М. С.)